

A SZÍV ÉS AZ ÉSZ

Egy átlagos hétköznap délután volt. Fáradtan vártam a villamosmegállóban, semmiben sem különböztem a többi, fásult embertől: ugyanolyan semmitmondóan néztem, mint ők. Agyam nyugodtan figyelt, semmi különösebb dolga nem volt, csak a szokásos: kordában kellett tartania szívemet, amely szokás szerint tiltakozott a tömegközlekedés minden formája ellen. De nem volt mit tenni, a villamos megérkezett, én pedig felszálltam, és unottan számoltam a megállókat.

Néhány perccel később valami történt. Egy csoda. Vagy talán annál is több. Angyali szó ütötte meg fülem, fejemet oldalra fordítva pedig megláttam a hang forrását: az Angyalt. Agyam megingott, szívdobogásom felgyorsult. De ezúttal az agy győzött. Elfordítottam arcomat, de egyre gyakrabban néztem arra, ahol Ő állt. Valakivel beszélgetett, de hogy kivel, arra nem emlékszem. Néhány megállóval később ez a valaki leszállt, és ő egyedül maradt.

Én változatlanul percenként (vagy még gyakrabban?) felé néztem, de úgy tettem, mintha mást néznék. Néhány perc múlva, magam sem tudom, hogy hogyan, de összetalálkozott a szemünk.

Agyam visszavonulót fújt. Ijedten sütöttem le szemem, de szívem egyre erősebbé vált. Alig bírtam tíz másodpercig, megint felnéztem. Tekintetünk megint találkozott, agyam ismét riasztott, de ezúttal már gyengébben. Őt másodperc után megint felnéztem, és immáron harmadszor néztünk egymás szemébe. Agyam meghalt, szívem szabadon szárnyalva merült el az őszi erdőt idéző szemekbe, amelyek egyre mélyebben hatoltak belém. Szinte lemeztelenített. Nem bírtam sokáig, kavargó érzésekkel fordítottam el fejem, lopva ezután is oda-oda néztem.

Agyam ébredve figyelmeztetett: eljött a leszállás ideje. Már-már ismét átvette az irányítást, de a felismerés, hogy Ő is leszáll, ismét a szívemnek adott erőt. Szinte vakon repültem utána, semmi mást nem láttam magam előtt, csak lobogó haját, előttem három-négy méternyire. Szerencsém volt, mert az első kereszteződésben ugyanarra fordult, amerre nekem is mennem kellett. De a másodiknál nem. Nekem balra kellett volna mennem, Ő egyenesen ment tovább. Agyam erőtlenséget tett arra, hogy balra forduljak, de szívem nem hallgatott rá, és most Ő volt a fontosabb. Gyorsan követtem, egészen a HÉV megállóig.

Ott lassított. Én szintén lelassítottam. Ezután megállt. Szívem megingott, agyam pedig ezt kihasználva átvette az irányítást a testem fölött.

Becsuktam a szemem. Továbbmentem. Szívem egy búcsúpillantást küldött az Angyal felé, majd szomorúan háttérbe vonult.